

LLETRES PER CANTAR ALGUNES DE LES SARDANES DE VICENÇ BOU i GELI

En l'edició de les lletres d'aquestes sardanes s'han respectat algunes construccions que no es corresponen amb la normativa de la llengua catalana per tal de conservar la forma original dels versos.

CANTS DE MAIG

Ara que brosta l'ametller,
ara que ens crida el fruiterar,
veus ufanes al roser
les roses esclatar;
com és bell, gentil muller
l'estimar!

Les roselles
són vermelles
com els teus molsuts llavions
niu de petons

I la vera
primavera,
rau sencera
en tes cançons...

Esposa formosa
de ma llar benedicció,
vine i reposa
com una alosa,
en mon pit ton caparró...

Pensant que ve l'estiu
son vol amic descriu
cofoia l'orneta, que vol refer son niu,
la, la, la, la

Ja maduren les espigues
a l'aguait de ser segades...
Companyona meva, digues,
per qui guardes tes besades?

Ja la neu davalla fosa
i enriqueix tota la plana
i com ella, sents esposa?
nostre amor també ja grana...

Estimem-nos en la molsa
un cop més, mestressa dolça,
raig
de sol de maig!

Canta el rossinyol - i un gai flabiol - saluda el dia.
Tot s'ha deixondint - fins l'infinit - sembla més gran!
I del llogarret - porta un vaillet - flors a Maria...
i tu i jo ens diem - com desitgem - tenir un infant!

Com la primavera - pel bell maig - renova el món,
la nostra vida
rejovenida
serà el jorn que ens doni Déu
hereu!

J. M.ª FRANCES

LA CAMPANA DE L'ERMITA

Quin so més dolç que ve de l'ermita,
sol de ponent, tarda que palpita,
ressò del cor, de claror infinita,
batec intens d'aquests vespres d'or,
ressò d'un cant que diu l'amor.

Ara la pageseta va dient cantades;
rosa d'amor, florida d'un ponent de grana,
va dient cançons que són la joia
de l'encontrada,
i l'ermita riu per la dolça veu de la campana
cançoneta d'or d'amor
que *se'n* puja al cel,
mirallet suau del cor
que duu cada estel.

Ai quin so que ve de dalt de l'ermita,
quin encís que porta camps enllà.
Ai jovenet do'm la ma,
que en el so riu l'amor i palpita,
dansa amb mi que ens direm la gran joia
de l'amor que reviu bellament
jovenet del meu cor, dolç turment.

Dolça campana que de l'ermita
la veu vas escampant i per la plana
d'or que palpita
portes l'amor triomfant,
portes l'amor al cor,
dintre d'aquest vespre d'or.

S. PERARNAU

TOSSA, FLOR DE MAR

Sardana. - Música: Vicenç Bou

La mar té branques de coral
i palladires platejades
i escuma, escuma blanca per guarnir
tot el voltant de les onades,
i escuma, escuma blanca per guarnir
tot el voltant de les onades,
i té una vila vora seu
que la ginesta engalana

Ha nascut al peu del mar
com si fos un lliri d'aigua,
amb la flor dels ametllers
ses muntanyes tornen blanques
i el perfum dels tarongers
tot l'aire seu embalsama,
tot l'aire seu embalsama.

Flor de la mar, vora muntanya,
sota d'un cel, més blau encar, que les onades.

Els mariners saben cançons
de ses muralles,
cançons que tenen la sabor
d'aigua salada,
els mariners saben cançons
de ses muralles
i que han de ser cantades
al soroll de les onades.

Flor de mar! Flor de mar!

II

La mar l'enronda amb bells esculls
que té estotjats amb blanca escuma
i entra, entra atrevit terra endavant
per veure més sa formosura,
i entra, entra atrevit terra endavant
per veure més sa formosura,
per mirallar l'antic castell
que el temps abat i torna en runa.

Del castell mig enrunat
les follies són ben vives,
les aprenen els fadrins
per cantar a les fadrines
i l'amor serva el record
de les coses més antigues,
de les coses més antigues.

Tossa de mar, flor de la serra,
que tens els camps ribetejats per la ginesta.

Ta gentilesa durarà, com la mar blava,
tota guarnida a ton entorn de belles cales,
ta gentilesa durarà com la mar blava
que la verdor de suros i pins torna animades.
Flor de mar! Flor de mar!

MANUEL VILÀ

EL SALTIRÓ DE LA CARDINA

Pageseta moreneta,
vull cantar-te una cançó;
vull dir-te d'una vegada
que també t'estimo jo.

Com es mimen i s'estimen
per les branques els ocells,
per què no hem d'amanyagar-nos
tu i jo com fan ells?

No sents com refila la cardina
que en el niu s'enyora tota sola?
El company volgut, de ploma fina
ha alçat el vol
de cara al sol
i no ha tornat
i a cercar-lo ella ha volat.

Ja de retorn el gai ocell
refila entre les fulles,
fent saltirons va la femella
a ell, l'ocell.
La-la-la.

Per què has trigat així?
que manca al niu
de nostre amor, l'encís?

I ell li respon: Ocella, petita i bella,
seguim a saltirons
de nostres il·lusions l'estrella.

I tot saltironant per la verdor
canta l'amor la,la,la.

Veig pageseta que et tornes roja,
tos ulls em diuen ben clar que sí,
com l'ocella a son ocell
tu m'estimaràs a mi.

Dels teus llavis un petó voldria jo,
tu m'has pres amb tos ulls negres el meu cor.
Ets ma vida, ets ma joia i mon tresor.
Com el cant de la cardina nostre cant
serà dolç, serà amorós i triomfant.

J. M.ª FRANCÈS

COR SOBRE COR

Galant aventurer que de l'amor cerques recer!
Detura tes petjades un instant,
sota el balcó, on saps que jo, t'espero sempre amant.

Ja no penso en l'abandó,
ni en l'angoixa, ni en la humiliació,
que sentir el teu trepig
d'estimar-te encén desig
dins del meu cor
ple d'amor,
del qual tu en fores robador.
Que riuríem si em juraves-sempre més cor sobre cor.

I el trist
cor meu
s'ha vist
llençat del teu.

Mes, res no hi fa!- D'eix incert paradís
quimera i tot n'he copsat l'encís!

Tu no has trobat cap més dona - que t'estimi com jo
bo i xuclant com papallona- una flor i una altra flor.
I ara que sents furgar - a dintre teu - el penediment,
asil véns a cercar - vora el cor meu - que saps que no ment

dient
arreu
que és teu!

Torna, oh fugitiu,
de tes ferides vull que s'estronqui el doll.

Torna al nostre niu,
que vull penjar-me del teu coll!

Vine sense por - vine galant - a mi.
Que a tu plens d'amor-mos braços s'han d'obrir.

Que et vull ben content
sense tristors ni enyorament!
perquè sé que no has de deixar-me!
perquè sé que ets meu novament!

Tot el passat oblida
i a nostre amor fidel
cor sobre cor, la vida,
serà pels dos un cel!
un cel!

J. M.ª FRANCÈS

L'ANELL DE PROMETATGE

De les Medes a garbí,
un bergantí,
son vol detura;
i qui és perla de fadrins,
caleta endins
boga amb deler.

—Ai, mareta meva, no pot ser!—
sa promesa crida el mariner...
Mes com veu que no és quimera,
ja ha llençat punta i coixí,
i en l'escuma juganera
va els peus nus a submergir.
Mes no cal, que ja sos braços
com un infant l'ha pres...

Fa tres anys, tres anys escassos
tot va passar al revés.

Damunt la sorra molla i fina,
els amants cerquen repòs;
l'aire frescoi de la marina
juga amb els cabells dels dos.

Llavors ell treu la rara joia
d'un rutilant anell.

—Pren-lo, diu a la noia,
i pren ma vida amb ell.
Les perles de l'encalç
són llàgrimes vessades
en vespres tropicals
viscuts en les onades;
i aquest gruixut robí
la sang et duu,
que el meu cor eixí
pensant en tu.
Pedra preciosa,
misterosa, que es fa i desfà
en guspíres com el sol de l'Estartit.

Carboncle encès
en ell ha pres
tots els colors dels mars que jo he seguit.

Mon prometatge,
de maridatge,
no és la vulgar tumbaga
que adinera un vell jueu.

Tot ell és foc
i és lluita i xoc;
i és símbol i és corona i és trofeu!

Dóna'm sense recel
la teva mà,
que ací, de cara al cel
emporità,
amb la cremor d'un bes,
benedicció
tindrà per sempre més
la nostra unió.

J. M.ª FRANCÈS

SOLITUD

Fora poblat, lluny de la gent
hi ha un vell torrió –que engruna el vent–
quals merlets ensorrats del meu cos
són alhora sepulcre i redós.

I en les nits de lluna m'hi plau cantar sense fi cançons d'amor,
estranya amor, com jo, que só el trobador
esclau del dolor infinit,
que viu en la tupida tenebra de la nit.

Silenci i ombres pertot arreu,
enlloc de vida, ni un alè es veu.
L'ànima és sola davant Déu!

Surt del pit
un crit
adolorit

La nit és fosca
com són els rulls d'ella.
Hi ha en cada estrella
lluminosa, dels seus ulls la traidoria...

Quan es congria
del cel, dalt de la cúpula immensa
el mantell de la boira més densa,
hi veig nous desenganys que ella m'envia!

I evoca el cel rogent
mon turment
i és trista com un plor
ma cançó...

Jo estimo el vell
torrió caigut,
perquè com ell
sóc un vençut.

Pel cor vestit de dol,
és un consol
la solitud!

J. M.ª FRANCÈS

LA SOMRIENTA

De matinet pel camí de la font
la fadrineta llença a l'entorn
un cançó que és subtil com el vol de les aus
i porta en si tot l'encant dels perfums més suaus,
pensant en el mariner que li parla d'amor
quan ella ve de la font per buscar el tresor
d'aquell dolç regalim, regalim de candor
com l'anhel del seu cor.

I la fontana viu l'auguri clar
quan un somni grat es veu voleiar.

El mariner prou està expectant
amb il·lusió constant.

I quan veu la seva amor tot és un somris,
prop d'un mar assossegat i enamoradís
que don vida a graticient
fent plaent tot l'ambient
i fent feliç;
mentre la imaginació rebusqueja constantment
un bàlsam per guarir el seu confús turment.

I és el vol de la gavina
el que trenca aquell encant
mentre ella va cantant:

Jo somric de nit i dia
i sempre estic somrient
i és que tot em fa alegria
quan convisc alegrement
prop del jovent.

I si tu portes bonança
i precises del meu braç,
donem pas a l'esperança
declarant el nostre enllaç
si et sents capaç.

Ell li don una abraçada, retrunyint un fort petó.

I mentre el mar absorbeix la corba dels llaguts
i el garbinet escampa arreu dolça frescor,
la somrienta, presa d'amor,
ja no es creu noia d'amors perduts.

FÈLIX GRAELLS

ESCLATS DE JOVENTUT

Quan tu em mires
i sospires,
sento que abrusa mon cor
l'amor.

Hi ha en els teus ulls claror d'estelada,
i quan son flam, enamorada,
tu fites en mi
la joia em fa extremir.

En veure que esclata,
al roser la gemmada poncella,
tu m'ofrenes, grata,
un poncell
més bell
que aquell:
un dolç petó
de passió...

Jo sóc teu, oh donzella, gentil camperola,
que ta boqueta vermella captiu m'ha fet.
Ella és l'esclat on potent reviscola
la joventut: el més alt benifet.

Acostem nostres llavis, nina volguda;
fes-me un petó, que sigui dolç i apretat.
Nostres besos són esclats de juvenesa.
Som promesos i tenim la llàntia encesa.
d'alegria
nit i dia
i al cor
l'amor!...

J. M.ª FRANCÈS

ANGELINA

Non noneta, non noneta non,
el fillet de la mare té una son
i la mare li canta la noneta,
noneta non,
i tot bressant l'anyaga
i amb amor dolç li parla;
reiet meu, ta tendresa
és mon goig, ma riquesa
més preuada,
tu ets ma sort benaurada,
reiet meu,
si t'estimo que ma vida
i cor són teus.

Mentre amorosa el va bressant
i quan la quietud regna en la plana,
s'ou vibrar al lluny amb tendre cant
el primer compàs de la sardana.

Ai!, que l'infant no vol dormir-se
i la cançó vol escoltar,
que ell ja tendre
deu comprendre,
que és nascut a l'Empordà,
i movent-se les cametes,
bufonetes
sos peus tan blancs i tan petits
sembla que ja, ardits,
volen puntejar.

Ja en la falda se'l posa la mare
i al tenir-lo en ella amb amor
també canta: la...ra
i al tenir-lo amb alegria
el nin allarga sos bracets,
els xics peuets
va movent,
somrient,
i seguint el cant
va ballant
fent saltironets
i puntejant els bells compassos,
glatint-ne de joia els seus dos cors,
mare i fill fan amb sos braços
bells llaços
d'amor.

C. BAYER

CONTINUÏTAT (NINA)

Jo sóc una nina molt petiteta que sempre estic jugant
amb nines i ninos, mentre els joves diuen que sóc molt gran
i que de les nines totes, les que a ells els *hi* agraden més
per ser les millors, són les nines dels ulls.

–Si em donessis, nina maca una mirada,
s’ompliria d’esperances el meu cor;
el meu cor, que va cercant la nina aimada:
nina... nina... nina...

Jo els *hi* dic, tota enrogida i tot fugint d’allí:

–Vostè què s’ha pensat?
Per quí m’ha pres a mí?
Puix no veu que jo ja sóc una nina formal,
i es pot desenganyar que no li farà mal.

I aleshores cluco els ulls, per dir-los-*hi* així:
Ai! Ai! Puix no veurà ni les nines dels ulls.

II

Un jove molt “guapo” i que a mi m’agrada, el diumenge em va dir:
La meva nineta tan boniqueta, vull que vinguis amb mi;
contents i feliços a ballar anirem tots dos juntets,
sardanes de goig i sardanes d’amor.

Si després em prometessis ta mirada,
s’ompliria d’esperances el meu cor;
el meu cor que tant t’estima, nina aimada:
nina... nina... nina...

Jo contesto tota sèria i tot baixant els ulls:

–Vostè què s’ha pensat? Que em digui això no vull!
Puix no veu que jo ja sóc una nina formal,
però si és que en tot cas parla amb formalitat...

I aleshores cluco els ulls, per dir-los així:
Ai! Ai! Ja em pot mirar a les nines dels ulls.

J. ROMANÍ

GIRONA AIMADA!

Girona estimada,
Girona immortal,
ets aureolada
d'un amor triomfal.

Ciutat estimada
per què et vaig deixar?
per què cruel ventada
de tu em va allunyar,
deixant-me sola isolada,
si avui visc tan enyorada
d'un goig que passà?

En sentir el compàs de la sardana,
content venia el meu fadri,
el més trempat de la plana,
que feia parella amb mi.

Bella sardana! Tot dansant,
sentia al cor un goig diví,
les nostres mans entrelaçant
com si ens ajuntés un bell destí!

Jorns de placidesa,
hores de goig i de tendresa,
d'amor ardent
i dolç turment
que ja passaren
i s'esfullaren
tristament.

II

Girona estimada,
et tinc dintre del cor;
porto clavada
sageta d'amor.

Records de follia
m'omplen de condol;
sento nostàlgia
d'admirar el teu sòl,
i tinc por de fer ma via,
com també tinc melangia
de viure l'amor.

Vaig marxar de la ciutat volguda
sentint el cor ple d'il·lusions,
vagant sempre esmaperduda,
plena de folles passions.

I sento avui l'hora fatal
que de Girona vaig marxar.
Oh, trist record per mi mortal,
que ja mai més podré oblidar!

Jorns de placidesa, etc...

J. SERRACANT i J. PAPELL

LLEVANTINA

Una donzella de la costa de Llevant,
a l'abrandar-se la llum clara en l'horitzó,
sentia en somnis les paraules de l'aimant
que va deixar-la sola i trista en el dolor.

Ai! on és el meu amor, que no el tinc en la mirada?
Què s'ha fet del jurament i l'encís de ses paraules?
Ai! amor, per què has fugit de mí?

Confia en les paraules que jo et dic,
-li deia l'estimat encès d'amor-;
el món el veig amb tu molt més bonic,
molt més bonic.

Et vull aimada vora del cor!

Escolta, bonica:
tu ets la donzelleta més aimada;
Escolta, bonica:
tu no seràs de mi mai oblidada.

No oblidis tu,
no oblidis tu l'amor més constant.
No oblidis tu,
no oblidis tu l'amor pur i sant.

Llevantina! Llevantina!
et seré sempre fidel
i els meus ulls veuran un cel
revivint el goig de pau divina.
Llevantina! Creu en mi!

La donzella enamorada
resta trista tota sola,
perquè es veu abandonada
de l'aimant i es desconsola.

I vençuda d'enyorança
per calmar el seu sofrir,
prefereix sense esperança
morir!

J. SERRACANT i R. RIBERA

CARINYOSA

La nina dels ulls negres,
donzella dels rinxols d'or,
tu ets l'escarcellera
que guardarà mon amor.

Seràs la llum divina
que guiaràs el meu destí;
apropa't nina aimada
que jo de goig vull morir.

I tot cantant vull parlar-te... d'amor.

Són tes miradetes un estol
de flairoses violetes.

Ets la papallona que voltant perfumada
esclates floretes del bosc.

Carinyosa, ta mirada,
carinyosa, el teu parlar,
és el to de la sardana
que ha nascut a l'Empordà
i és la joia més preuada
dintre el cor d'un català.

La donzella enamorada va cantant plena de joia.

És el cant de la florida primavera
el foc viu de la rosella catalana,
és la pubilla
rica i galana
que en nostra terra
mai finirà.

I van cantant els aimants plens d'amor...

A la filla més gentil de Catalunya
estimem-la tots plegats com a germans,
pura i joiosa
besa les mans
i el cor
dels catalans.

LA MARE CANTORA

Allà dalt de la muntanya
hi ha un gros ocellàs,
que amb el bec toca sardanes
i amb la cua el contrapàs.

Allà dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc.

I la mare bressa el fill
damunt son pit,
tot cantant
cançons d'amor i de neguit.

Fillet meu, que la son
davalli sobre l'aimia
que el meu cor de mare
en tu somnia.

Sóc la mare cantora
que amb anhel t'acarona
i et teixeix la corona
amb besades d'amor.

Tu ets la joia del meu cor de mare;
més dolçor voldria tenir encara
quan s'acabi la cançó
del llavi dolç i fi
i t'adormis sota el bes diví:
un bes dolç, llarg i fort,
que s'enduu el cor.

Sóc la mare cantejant
amb cançons de la nostra terra
que van ressonant.

Allà dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc;
fill del cor, fes non noneta
damunt de mon pit, mon pit...

S. PERARNAU

FESTA MAJONERA

Tiro liro lo gegant
la gegantessa, la gegantessa.
Tiro liro lo gegant,
la gegantessa va al davant.

La quitxalla va saltant
al compàs del tiro liro.
La quitxalla va cantant:
tiro liro lo gegant.

Festa majonera,
bonica, riallera,
pots riure de grat,
que el jorn ja ha arribat.
Ai la festa majonera!
La de cara, de galtes rosades,
d'ulls somniadors,
reveladors
d'ardents besades
Seran per mi? Per mi! Sí...?

Parla, parla, festa majonera,
reina del cor, rosa entre mil
la més xamosa, la més gentil.

I enllaçant-nos de les mans,
fem seguici amb la quitxalla,
que riola, salta i balla,
la cançó que dels gegants
canta la gralla.

Si amb el so d'una tonada
les poncelles tornen flors,
al final de la jornada
floriran nostres amors.

J. CASTELLS

PESCADORS, BONS CATALANS

Pescadors bons catalans, que sabeu l'aspror del mar
i quan s'encrespa, sense por del bramular,
amb la tempesta bravament sabeu lluitar.
Tot l'heroisme de vostra gesta ma sardana vol glossar.

Xiula el vent esfereïdor i en el cel creix la negror
de la tempesta, mentre al lluny el pescador
ardit s'apresta a capejar-la amb ferm braó.
Sola en la platja, trista i plorosa hi ha l'amada, tot dolor.

(Recitat) I el seu pit desgrana una pregària:

(Cant) –Pietat, Senyor del cel, Senyor Déu meu!
Escolteu el meu prec i feu que l'estimat
retorni al meu costat,
que ell és ma vida.
I sanglotat segueix resant,
bo i esguardant la llunyania.

Però a l'instant, sempre bregant,
hi ha una ala blanca que s'apropa.

Llença un gran crit infinit:

–Són ells! Són ells!–.

I amb il·lusió vers l'horitzó
hi envia un bes d'amor.

Quan ha arribat, li diu confiat:

–Espera'm sempre sense angoixà.

Si contra el mar sé lluitar,
amunt els cors!

Déu protegeix al pescador
que en Ell té fe i amor.

J. SERRACANT

LA CARDINA ENCARA SALTA

Fort, bat l'oratge en els cimals, udolant,
però com un lleu ressò, plena de tremolor
la cardina canta.

I aquells negres núvols s'esvaeixen,
fora els dies rúfols de l'hivern.

Clar, surt el sol sobre els penyals, radiant.
És missatger d'amor, que amb el seu resplendor
obre l'esperança.

No sents com refila la cardina?
És un cant de vida que reneix.

Ve la primavera, sempre riallera!
La cardina encara salta,
i refila com abans;

i en el cor exalta
arborats records llunyans
sempre galants.

Canta per l'amada la cançó.
Tu mon ànim vas omplir-lo de tristor,
però de nou véns a inundar-lo de claror.

La cardina encara salta
i si el goig també t'exalta,
de besades i cançons vull omplenar-te.

Vine amb mí, noia encisera,
per gaudir la primavera
que en el nostre cor.
hi ha dut l'amor.

J. SERRACANT

TORROELLA, VILA VELLA

Prop del Ter i al peu de la muntanya,
vora el mar bell i altiu;
sota un cel rogent de tramuntana:

-Ets espill de l'Empordà!

-Ets espill de l'Empordà!

Tens l'encís de la nostra Costa Brava,
sol ardent i radiant;

tot el goig d'un viure ple d'ensomni.

-Jo et tinc dintre del meu cor!

-Jo et tinc dintre del meu cor!

I ets la pubilla de nostra terra, oïdà!

Oh, Torroella, vila vella,
vila del meu cor,
si sabessis com t'enyora
qui està lluny de tu.

Tes muralles mil-lenàries,
tos carrers estrets,
jo els estimo molt més
que tot el món.

Del Tamariuà fins a les Dunes,
camps oberts de fruita i de perfum.

Déu te guard, oh! gaia vila meva,
esclat del cor...

Des de l'alterós i esvelt Montgrí,
albiro les grises Illes Medes
i els camins gemmats de la Resclosa,
dels meus amors... amors...

R. BOU

RECORD DE CALELLA

Neix el dia clar
i quin bo que fa.
Totes les noies
van sortint alegrement
i cantant joioses
un himne al bon temps.

El sol és ben alt,
l'Aplec és triomfal.
Vora la platja com sirenes airoses,
com per art d'encantament,
encisant el jovent
talment un ram de roses.

La joventut sent una alegria sana
i van amb el rostre encès
tot saltant pels carrers
somniaant la sardana que els plau.

Calellenca ets festa sobirana,
la millor i la principal,
tot ballant la dansa més gentil i més galana
ens omple el cor, avui febrós d'ideal.

Sota els pins formosos de Calella
han vingut els catalans
i mirant-se el cel joiosament han fet l'anella
que ara i sempre més els lligarà cor i mans.

A. VIVES BATLLE

CAMPANES DE CIUTAT (inèdita)

Al so de les campanes
es desperten els records
d'un altre temps
encisador.

(Recitat) Marcant el curs incert de nostra vida
brandeu, campanes, amb solemnitat!
La vostra veu, alegre o dolorida,
com la comprenc, campanes de ciutat!

Com una veu humana
m'emociona intensament
el plany del toc
de l'oració.

(Recitat) Quan al matí s'acliquen les estrelles,
el vostre so em desperta de bon grat.
I friso quan em trobo igual com elles
al submergir-me enmig la claredat.

Qui pogués tornar altra vegada
al florir primaveral!

Campanes de ciutat:
comprenc tot el sentit
del vostre alegre esclat
curull de somnis de neguit.

I comprenc també el lament
del bronze bategant
que comunica, reverent,
la fi dels que se'n van.

El repic de les campanes em recorda
la xalesta juvenesa somniada
i com l'alba s'aclareixen, sense noses,
els boirosos pensaments.

Dintre meu ara ressonen victoriosos
els repics en so de festa, que captiven
i com mare generosa m'afalaguen
les campanes de ciutat!

R. RIERA i LLOBET

PLATGES DE LLORET

Platges de Lloret!
Que bonica vila que ets!
Que festosa i riallera!
Vora el mar no hi ha altre indret
semblant a tu, Lloret!

I és que cap té l'esclat de platges teves.

Així tens la cala Trons
i la màgica Boadella,
on diria que ma orella
sent els corns d'antics tritons.
I l'esplèndida Fanals,
plata pura i or del vell,
i en el teu mateix cancell
entre roques i penyals
la Caleta, resplendent joiell.

I a més aquella que és un veritable encant,
amb flors granant-li a la sorra molt fina
i pins que hi baixen poc a poquet.

És Santa Cristina aquest pulcre i molt rar brillant
que lluu amb els altres damunt de ta sina,
vila formosa com cap, que et dius Lloret!

II

Quin esplet el teu!
Tens al roquerar de Banys,
un clapeig de xiques cales;
bocins són de paradís
aquells racons d'encís.

I del collar que duus gemmes ben riques.

En lloc quasi agrest i lluny
riu la perla de Canyelles
amb què tu bé t'enjoielles,
car és peça d'alt encuny.

Tantes platges tens i tens
si una bella l'altra més,
que mars i monts a través
el pregó n'han fet els vents
i ha arribat al més distant recés.

Fama molt justa puix que platja ets tota tu
vista d'enllà enserrellada d'arena
i lluminosa com un gran far.

I així en descobrir-te el marí sap on és segur
i et crida amb goig saludant-te a veu plena:
—Ets un tresor, vila de Lloret de Mar!

F. SERRA MONT

Formació de la Cobla Montgrins l'any 1902:

4. Vicenç Bou.

11. Joaquim Vallespi.